

Módní policie

Pečeme

Co se stalo?

Sportujeme

Rozhovor

Křížovka

Tipy na výlety

Tvoříme

Co se stane?

Tipy na knihy

Hrdá škola

Strašidelné příběhy

ČÍSLO 1
PROSINEC
2021/2022

KORUNOVINKY
ŠKOLNÍ ČASOPIS
ZŠ KORUNOVAČNÍ

Redakce Korunovinek

To Jsme my...

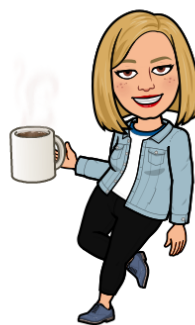
Jirka, 4.A

Mia, 6.C

Abu, 5. B

Gabi G.

Ondra, 6.C

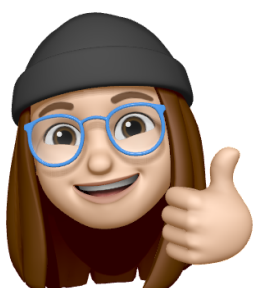
Terka R.

Naomi z 6. B

Una z 8. C

Jolanka z 9. A

Miša z 6.C

Barča H.

Slovo úvodem

Milí čtenáři Korunovinek,

co se povídalo, je pravda. Ve školním roce 2021/2022 se k vám vrací váš školní časopis! Máme radost, že přinášíme mnoho článků, které se týkají jak naší školy, tak hlavně NÁS a VÁS. Přečtěte si, co se od září dělo a děje zajímavého.

Letos jsme součástí projektu Hrdá škola, takže si každý měsíc užíváme jeden den zcela netradičně. Zjistili jsme, že nás ty neobvyklé dny a činnosti baví, takže jsme nevšedně prožili také Halloween a nyní si zpestřujeme adventní čas zábavnými úkoly.

Na co se dále můžete těšit? Jelikož máme ve škole spoustu šikovných a tvůrčích žákyň a žáků, máte šanci přečíst si hned několik strašidelných příběhů a také básničky. Doporučíme, co si můžete upéct, vyrobit, kam vyrazit na výlet, jaký ne příliš známý sport stojí za to vyzkoušet a mnoho dalšího. Nepřehlédněte rozhovor s jedním bývalým žákem, oblíbenou křížovku a také doporučení. Úplně nakonec chceme samozřejmě poděkovat.

Jestli máte chuť také něčím přispět do dalších čísel, zajděte do kabinetu českého jazyka, napište na korunovinky@gmail.com nebo přijďte na naše setkání. Příští je v pondělí 17. 1. od 14:20.

Děkujeme za podporu.

Redakce Korunovinek

Básničky

Sněží

*Na zem se z nebe snášejí
kousky andělských křídel.
„Proč pelichají?“ ptá se mne přítel.
Na zem se snášejí kousky křídel andělích,
přítel povídá: „Oni takhle pláčou
a lidé radostí skáčou,
když se na zem snášejí
kousky křídel andělích.“*

...

*Moře bouře a prachu
převaluje se přes oblohu,
saze špini čisté stěny
Copak už tu nikdo normální není?
Jak moc křídla roztáhnout bych chtěla,
jen kdybych nějaká měla...
Odletět od starostí a strachu
Jen už nikdy nevidět oblohu plnou prachu
Naomi ze 6. B*

STALO SE...

Jsme součástí Hrdé školy!

S příchodem nového školního roku se naše škola zapojila do programu Hrdá škola. Každý měsíc bude probíhat jeden tematický den. Cílem je stmelit jednotlivé třídy a užít si společně legraci! V říjnu jsme zažili **Suit up den**, tedy den ve formálním oblečení.

Byla radost sledovat, jak se děti proměnily v mladé slečny a gentlemany. V listopadu proběhl **Den šílených účesů**. Chodbami se to hemžilo barevnými hlavami, drdoly a účesy různých tvarů a velikostí.

V této napjaté a nejisté době je důležité umět si ze sebe udělat legraci a my děkujeme všem, kteří se do akcí zapojili.

G. Gošová

Halloween 🎃👻🧛

Po podzimních prázdninách jsme si ve škole udělali Halloween. Po škole jsme mohli potkat čarodějnice, kostlivce nebo jiné strašidelné postavy. Třídy prvního stupně se zapojily do kreativního dopoledne v aule. Žáci druhého stupně plnili úkoly na chodbách. Ve fotokoutku, který byl přichystán v aule, jsme si mohli cvaknout fotografii na památku.

Děkujeme všem zúčastněným za skvělou atmosféru.

B. Horáková

Muzeum marcipánu a čokolády – Tábor

S mojí třídou a třídou 6. B jsme jeli do Tábora, abychom navštívili Čokoládové muzeum. Vyrazili jsme vlakem z pražského Hlavního nádraží. Cesta trvala hodinu a půl tam i zpátky. Byli jsme tam od půl desáté do tří hodin. V muzeu jsme si prvně prohlíželi různé postavičky, co tam byly vyrobené z marcipánu, a potom jsme si z toho marcipánu vyráběli tvary, jaké jsme chtěli.

Když jsme dotvořili, tak nám jedna paní, která tam pracovala, říkala, jak se vlastně vyrábí čokoláda a jak se pěstují kakaové boby. Vyprávěla nám různé zajímavé informace o muzeu a i o čokoládě.

Měli jsme také krátký rozchod a procházeli si různé podzemní chodby. Když jsme skončili v muzeu, udělali jsme si krátkou procházku po městě. Někdo mohl jít i na věž, která byla na náměstí. Pak jsme jeli domů. Všichni byly spokojeni.

Moc jsem si to užila a doporučuji vám, abyste si tam také zašli. Je to hezký výlet a stojí to za to.

Mia ze 6. C

Šestky splnily misi Vyšehrad

Žáci šestých tříd vyrazili v říjnu na Vyšehrad, kde na ně čekala speciální výzva. Pátrali po šesti částech (atributech) velkého erbu, jejich misí bylo erb poskládat a cestou objevovat pověsti a historické události, které jsou s Vyšehradem spojeny.

Nejprve zjišťovali, o kterých osobnostech spjatých s Vyšehradem, máme důkazy.

5 týmů vypátralo pět truhel. Jen v jedné se však skrýval atribut. V tomto případě patřil Vratislavovi II., který přesídlil na Vyšehrad. Po Libuši, Přemyslovi, Bivojovi a dalších postavách ze starých pověstí děti nenašly – stejně jako současní historici – ani stopu.

Další zastávkou byla vyšehradská bazilika. Zde šestáci sdělili Vratislavovi své přání za celou Českou republiku a získali další atribut. Na hřbitově pátrali po významných českých

osobnostech a hádali, koho objevily ostatní týmy. V černočerných kasematech museli prokázat odvalu a použít baterky. Tyto chodby je zavedly do sálu Gorlice, kde byla poslední část erbu a kde už věděli, že misi splnili. Erb byl sestaven. To, že viděli originály soch z Karlova mostu byla samozřejmě zajímavá tečka za celou misi.

Děkujeme moc lektorovi Tomášovi i jeho kolegům.

M. Kronovetová

Čtvrteční písnička

Máte rádi čtvrky? Každý jistě dokáže najít alespoň jeden důvod, proč jsou čtvrky skvělé (alespoň ten, že po nich se zaručeně blíží pátek). Na naší škole máme ale jeden speciální!

Každý čtvrtek o velké přestávce si totiž můžeme společně zazpívat :-). Naše usměvavé učitelky Káťa Šiftová a Nikča Krupicová totiž pokaždé vezmou ukulele a kytaru, text písničky a zpříjemní nám čtvrtý školní den v týdnu.

Co je ale potřeba? Další zpěváky a zpěvačky. Kdo rád zpívá, vyrazte do 2. patra (samozřejmě v roušce) a podpořte tento krásný nápad.

T. Richtrová, B. Horáková

Návštěva kina - film Přes hranici

V pátek 26. 11. se třídy 7. A, 7. B, 8. A a 8. C vydaly do kina na promítání animovaného filmu Přes hranici.

Šli jsme pěšky, protože BIO OKO máme nedaleko. Po příchodu do kina si někteří stihli koupit občerstvení a od 11:00 nám spustili film. Dojemný příběh dětí, které byly odtrženy od své rodiny, nás přikoval k plátnu na hodinu a 20 minut. Sledovali jsme jejich náročnou cestu s mnoha zvraty. Užívali jsme si neobvyklé zpracování. Film byl totiž animován pomocí malby olejovými barvami na sklo. Líbila se nám i hudba, která dění doprovázela. Na konci jsme měli možnost zeptat se na pár otázek jedné z animátorek, které se na tvorbě filmu podílely.

Jestli máš zájem kouknout na trailer, využij QR kód.

T. Richtrová

...STANE SE.

Co nás čeká v dalších měsících Hrdé školy?

Prosinec je věnovaný dobrým skutkům. O tom, jaké dobré skutky třídy v předvánočním čase uskutečnily, se můžete těšit v dalším čísle! A co dalšího nás čeká?

Leden: Teplákový den

Únor: Týden netradičních barev

Březen: Retro den

Duben: Eko týden

Květen: Den bláznivých ponožek

Červen: Den naruby

Těšíme se!

Školní adventní kalendář

Od začátku adventu vybíhají každé ráno poslíčci na lov vánočních úkolů z adventního kalendáře. Doufáme, že Vám kalendář zpříjemnil předvánoční čas a že jste se u některých úkolů i pobavili!

HORROROVÉ PRÍBEHY

Záhada školního sklepa...

Jednoho dne v pátek se několik dětí z šesté třídy rozhodlo, že jednu noc přespí ve škole. Chtěly zjistit, jestli v jejich sklepě je opravdu něco podivného. Prý tam straší netvor. Každý večer v pátek vydává divné zvuky. Když odchází poslední učitel ze školy, vždycky ho slyší. Nikdo tam však nechtěl jít, všichni se báli. Ale naše děti z šestky se vůbec nebály, a proto se tam chystají vydat.

V pátek ráno si v zadní lavici si povídá Ondra s Miou. „Hele, takže dneska do sklepa fakt půjdeme, jo?“ ptá se Mia. „Jo, půjdeme. Nesmíme zmeškat toho tvora. Třeba už tam dlouho nebude,“ odpovídá Ondra. „Fajn ale nikdo nás nesmí vidět,“ strachuje se Mia. „Ano, neboj se. Nikdo nás nenachytá. Zjistil jsem, že se škola dnes zavírá ve čtyři hodiny. Kvůli víkendu,“ uklidňuje Miu Ondra. „Aha, no tak to je super. Půjdeme sem něco po páté hodině,“ odpovídá Mia. „Tak po páté, jo?“ říká Dominika.

„Co? Ne, vůbec ne. O čem to mluvíš?“ vyjekne překvapeně Ondra. „No, to já jen zaslechla. Budu tam, počítejte se mnou,“ odpovídá rozhodně Dominika. „Tak jo, ale nikomu ani muk, jasný?“ říká Mia. „Jo, nebojte dokážu udržet tajemství,“ protočí oči Dominika.

O pár hodin později sedí děti v jídelně a domlouvají poslední detaily. „Tak fajn, buďte tu včas!“ říká Mia. Najednou kolem nich projde půlka třídy a ozve se:

„Jdu taky!“

„Já taky!“

„Jo já se taky přidám!“

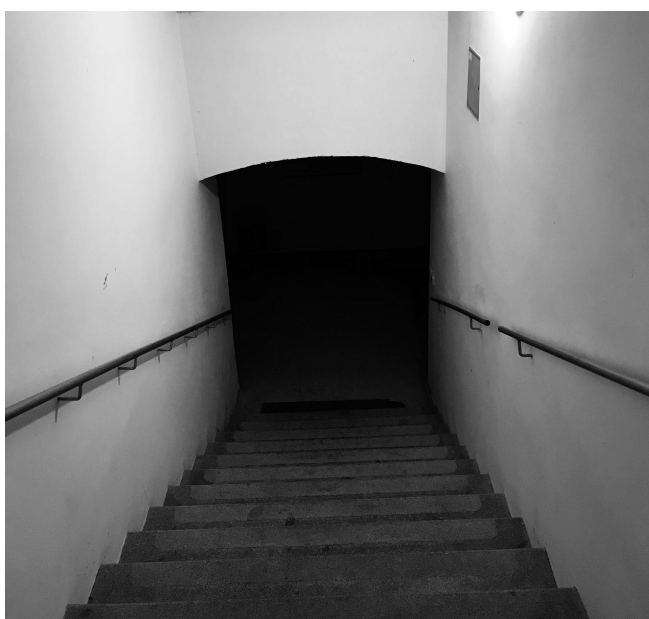
„Půjdu taky, už se těším.“

„No a jsme v pytlí,“ říká Ondra. „No, to jsme,“ odpovídá Dominika.

„To nevadí. Tak se na vás těším,“ odpovídá jim Mia, „mějte se, už musím domů.“

„Tak ahoj, Mio!“ zavolají děti sborově.

Odpoledne se vydají podle plánu do školy.

„Jsme všichni?“ ozve se Mia a očima přejede svoje spolužáky. „Fajn, rozdáme si čísla, aby se nikdo neztratil. Takže jedna, dva, ...“ Dál pokračuje v počítání a pak začne vysvětlovat, co se bude dít dál. „Všichni se schováme do svých skříněk a zůstaneme tam.“

„A co když někdo bude muset jít na záchod?“ skočí ji do toho Marek.

„Tak si prostě potichu dojde,“ odpoví mu přísně Mia a tichým hlasem pokračuje, „jsme tu sami, ale i přesto budeme potichu. Chvilí zůstaneme ve skřínkách, kdyby náhodou někdo přišel.“

„A po šesté hodině se vydáme do sklepa,“ povídá všem Ondra. Když se Ondra ujistil že už ve škole opravdu nikdo není, vydali se všichni do sklepa. Jdou potichu po chodbách, až dojdou k samému sklepu. Hrobové ticho prolomí Mia. „Jsme tady, doufám že jste připraveni.“

„Jo, jsme,“ říká Dorka, „ale kdo půjde první?“

„Já ne.“ „Já taky ne.“ „Já už vůbec ne,“ šeptají děti jeden přes druhého.

„Fajn, tak jdu já,“ řekne statečně Tomáš a vydá se neohroženě vpřed.

„Slyším ty zvuky,“ řekne Tomáš, „vedou až úplně dolů,“ dodá. Najednou příšerně vyjekne leknutím, až celý ztuhne. „Co, co...co je tam?“ ptá se Viki. „Počkat, kde je Maruška?“ prolomí děsivou chvílí Dorka. „Ty jo, to nevím, spočítáme se,“ navrhuje Mia. Děti se začínají počítat, ale jedno číslo chybí. „Kdo je šestka?“ ptá se Mia. Na to ji Dorka rychle odpovídá: „to je přece Maruška!“

„Co? Kde je? Proboha!“ křičí Domča. „Klid, jsem tady dole,“ ozve se hlas ze sklepa.

„Maru? Jsi to ty?“ radují se děti.

Je to Maruška? Jo, je to naše Maruška.

Pokračování v příštím čísle. Mia a Ondra ze 6. C

TVOŘIVÉ OKÉNKO

Tvoříme z listů

Ahoj, mám pro vás návod, jak vyrobit hezký dárek například babičce nebo mamince či komukoliv z vašich blízkých.

Budeme potřebovat papír (nejlépe barevný).

Potom budeme potřebovat nůžky, lepidlo v tubě, obyčejnou tužku, 10 až 15 listů a hlavně dobrou náladu. Listy musí být hlavně suché, nesmí být mokré.

Na papír si nakreslíme velké srdce.

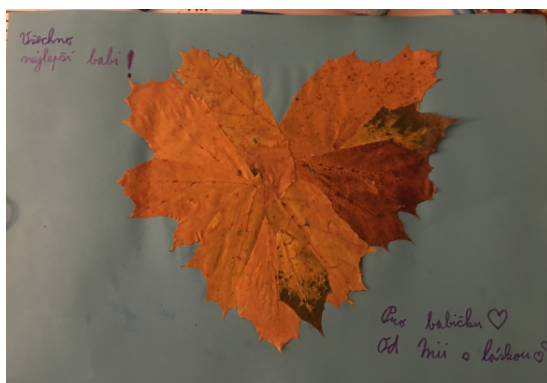

Listy rozstříháme na takové trojúhelníčky.

Postupně všechny listy nalepíme do prostoru v srdci.

No a tady máme výsledek!

Až nám listy uschnou a lepidlo zaschne, můžeme doplnit přáníčkem nebo nějakým jiným obrázkem.

Návod si pro Vás připravila Mia ze 6. C

Recept na vanilkové muffiny

Suroviny které budeme potřebovat:

250g hladké mouky
100g cukru
2 lžičky prášku do pečiva
špetka soli
2 pytlíčky vanilkového cukru
2 vejce
200ml mléka
85g másla (rozpuštěného v kastrolku)

(Zdroj obrázku: [Pixabay](#))

Postup:

Nejdříve si rozehejeme troubu na 250 stupňů. Do mísy jako první přidáme mouku, cukr, prášek do pečiva, vanilkový cukr a špetku soli. V jiné mističce si vidličkou rozšleháme dvě vejce, které potom přilijeme do mísy s ostatními ingrediencemi. V kastrolku si na sporáku rozehejeme máslo a nalijeme do mísy. Do pekáče na muffiny si dáme formičky, nalijeme těsto a dáme péct na cca 20 až 25 minut.

Po dvaceti minutách vyndáme z trouby, a můžeme ozdobit t různým polevami atd..

Doufám, že je vyzkoušíte a budou Vám chutnat.

Recept pro Vás připravili Mia a Ondra ze 6. C.

NĚCO K ZAMYŠLENÍ..

1) Matematická otázka: část přímky ohraničená dvěma body se nazývá...

2) Chodíme do...

3) Vedle vodárenské věže se v ulici Na Výšinách nachází...

4) Příjmení naší paní zástupkyně je...

5) Když si chci půjčit knihu, zajdu do školní ...

Tajenka: Ve škole dostáváme d _ _ _ _ _ í _ _ _ _ _

HORROROVÉ PŘÍBĚHY

Zamčené dveře

Vůbec se mi tu nelíbí. Od té doby, co jsme se přestěhovali do tohoto podivného městečka, se všechno změnilo. Moji rodiče jsou jiní, opravdu hodně se přetvařují a nutí mě se jen a jen usmívat.

Tohle městečko není nějak veliké, spíše by se dalo říci, že je to větší obec. Přijdu k našemu roztomile vypadajícímu domku ze čtvrti jako z tiskárny a vyšlapu po čtyřech béžových schodech ke dveřím. Vytáhnu klíč z aktovky a vsunu ho do zámku. Otočení klíčem zachrastí a dveře se s vrzáním otevřou. Doma ovšem nikdo není. Můj otec je řezníkem a matka pracuje v kuchyni. Vydám se liduprázdným domem po schodech do druhého patra. Najednou uslyším cosi z kuchyně. Podívám se, ale nic tam není. Myšlenka, že se mi to jen zdálo, mě dost uklidní na to, abych se vydala z kuchyně a opět se vrátila k tomu, co jsem chtěla dělat.

Když ale vycházím z kuchyně, musím se zastavit. Uvidím totiž na jedné ze stěn obraz. Dala bych krk za to, že tam žádný nebyl. Přijdu k němu blíže a začnu si jej prohlížet. Je na něm zezadu maličká holčička, které nemůže být více než pět let. Kudrnaté vlásky jí nesahají ani po ramena. Modré šaty s květinovými vzory jí sedí k jejím tyrkysovým botkám s bílými tkaničkami. Je v jakési bílé místnosti, která ve mně vyvolává úzkost. Co je ale děsivé je to, že ze stropu visí snad padesát panenek s knoflíky místo očí a sešitými děsivě se usmívajícími rty. Všechny jsou pověšeny za krk. Ztuhnu a zbělám jak stěna. Hlavou se mi honí miliony myšlenek. Po několika minutách lehce na malbu sáhnu, ale nejspíše mám moc roztřesenou ruku,

protože obraz spadne. Trochu se vylekám a okamžitě chci dát to zvláštní umění zpátky, když v tom si všimnu tlačítka, které obraz odhalil, protože jsem hodně zvědavá, chci okamžitě tlačítko zmáčknout, ale rozum s negativními myšlenkami mi na chvíli zabrání. Zvědavost je však silnější. Musím na tlačítko přitlačit, aby se spustilo, ale povede se to.

Najednou je jenom tma. „Haló?“ Zeptám se, ale nic se neozve nazpět. Začnu hmatat kolem sebe, ale místo toho do něčeho narazím hlavou. Myslím, že se to začne houpat ze strany na stranu, protože ucítím lehce vítr. Raději od toho odstoupím, ať je to co chce. Z ničeho nic se ozve zvuk poplachu a začne blikat červené světlo. Leknu se. Tohle jsem opravdu nečekala. Ale teď musím rychle pryč z tohoto domu, jinak... Nedokončím myšlenku, protože uvidím něco opravdu hrozného. Uvědomím si, že jsem na místě té holčičky na obraze, až na to, že to nebyly žádné panenky, ale lidé. Do jednoho z nich jsem předtím vrazila. Na konci bílé místnosti uvidím dveře. Okamžitě k nim běžím. Tady už nebudu trávit další minutu. Když k nim doběhnu, začnu lomcovat klikou. Je to zamčené! Jsou to... jsou to... zamčené dveře. Kolem krku mi někdo přehodí tlustý provaz a najednou se provaz utáhne a vyhoupne mě do vzduchu. Všimnu si, kdo je to. Holčička z malby má děsivě protáhnutou pusku skoro až k uším a úplně černé oči, ze kterých vylétává něco jako krev, ale také černá. Začne se smát, zatímco se dusím. Není to žádný psychopatický smích. Je to jenom takový dětský smích, jako když se smějí děti jejich otcům kvůli legračním obličejům. Všechno začíná černat. Už vidím jenom moji jedinou naději, která ale selhala. Ty zamčené dveře.

Míša ze 6. C

Rozhovor

Una vyzpovídala svého staršího bratra Nikse, bývalého žáka Korunky.

Una: Jak dlouho jsi chodil na Korunku a kdy jsi odešel?

Niks: *přišel jsem do páté třídy odešel jsem před dvěma roky, půl roku jsem byl na online výuce.*

Una: Jaká byla tvoje třída?

Niks: *Byla nejlepší, vždycky byla sranda a nikdy jsme se nenudili.*

Una: Co ti z Korunky nejvíce chybí?

Niks: *Chybí mi moje třída, kamarádi a málo úkolů.*

Una: Tvoje třída jako první dělala Korunovinky. Myslíš si, že se za tu dobu změnilo nebo zůstalo stejné?

Niks: *Myslím si, že se hodně zlepšily. Když jsme začínali, tak jsme s tím neměli žádné zkušenosti, ale dnešní redakce má více zkušeností a ví, jak Korunovinky udělat lépe.*

Una: Jaké bylo tvoje oblíbené jídlo ze školní jídelny?

Niks: *Rozhodně moučník, protože jsme vždycky mohli foukat moučkový cukr kamarádům do obličeje.*

Una z 8. C

(Zdroj obrázku: www.labuznik.cz)

MÓDNÍ POLICIE

Jako první tady máme krásné dámy.

Anička se rozhodla pro hezké černé tričko, které sladila s modrými džínami, k tomu zvolila černé pantofle. Pochvalu získává za přezutí. Super ohoz. Jen bych přidala šperky a bílou mikinu.

Julie si na sebe vzala bílé triko s rukávy a k tomu vínově fialové kalhoty. Za přezůvky má pěkné pantofle. Přidala bych prstýnky.

Oběma dávám čtyři hvězdičky.

Jako další tu máme paní učitelku Horákovou. Má na sobě hezky lehké zelené šaty. K tomu černé silonky a černé pantofle. Hezká kombinace. Doplnila bych černou bundičkou.

Dále máme na fotce Sorayu. Ta má bílé triko s pruhy, modré džíny a černé botky. Přes sebe má fialovou bundu. Na krku se jí třpytí řetízek. Triko bych zvolila spíše čistě bílé, ale i takto to jde. Paní učitelce dávám, pět hvězdiček a Soraye čtyři a půl hvězdiček.

Jako posledního tady máme Tomáše. Má na sobě košili, kterou schovává pod šedým svetrem. K tomu černé kalhoty a barevné ponožky. Outfit působí elegantně. Možná by se hodily spíše jednobarevné ponožky. Oceňujeme Tomášův frajerský postoj.

Tomáš dostává čtyři hvězdičky.

Mia ze 6. C

SPORTOVNÍ OKÉNKO

KOLOVÁ

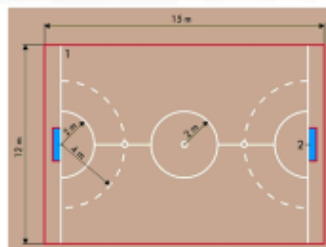
Na sedle se nejzdí, protože by ses mohl převážít, a proto se na něm stojí.

Řídítka jsou k tomu, aby jezdec mohl zvednout přední kolo.

Kolová se hraje dva na dva s 2 bránami vysokými 2 m. Když jezdec spadne z kola, musí se vrátit za svoji bránu (jako že se oživí).

Kolová není příliš známý sport, a proto ho hraje málo lidí, takže je velká šance, že se stanete mistrem.

Jedno utkání trvá 14 minut, tedy 7 min. a 7 min. poločas.

Abu z 5. B

HOROROVÉ PŘÍBĚHY

PRVNÍ OSOBA

(1. část)

Konec června znamená pro každého něco. Blížící se letní prázdniny spojené s letními radovánkami, konec školy. Pro mě je to čas vzpomínání. Vzpomínání na poslední chvíle s Devinem Cooprem, na zlo, jež nás v následujících týdnech potkalo, nebo na tisíc a jednu obdobu věty ‚je mi to moc líto‘.

Kdybyste se zeptali Elinor Blunchové, co se jí vybaví, řekla by, že levandule. Tak už to bývá, že si v momentech, které jsou tak silné, že vás navždy změní, nevybavíte detaily, ale něco naprosto nepodstatného jako třeba vůni. Já si vybavím, že jsem se chystal jít ven s mým dobrým přítelem Colettem Eriksenem. Ach, ubohý Colette, věčně terčem posměváčků kvůli jménu po prababičce Colette Eriksenové. Pan Eriksen starší se rozhodl, že její památku uctí, nehledě na pohlaví miminka.

(Zdroj: abecedazahrady.dama.cz)

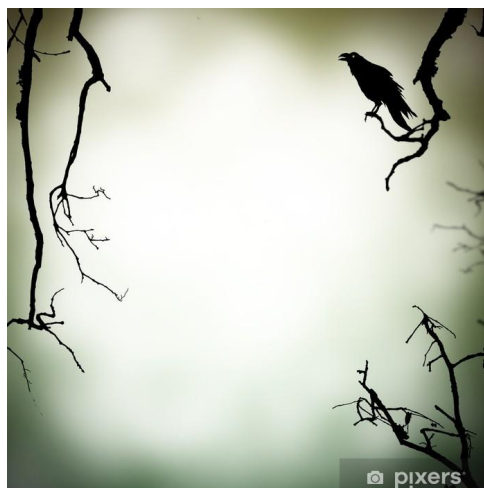
Ten den bylo příjemně chladno, schylovalo se k bouři a foukal vítr. Mohlo to být krásné odpoledne, avšak jako obvykle jsme potkali Devina spolu s jeho fotbalovým týmem. Každé město by mělo mít místo, které je oblíbené u všech věkových generací a které tam stojí od počátku věků. U nás se toto místo nazývalo Burgrárna. S Devinovou partou jsme se potkali ve dveřích, oni odcházeli, my vcházeli.

„Ale, ale, ale!“ řekl medovým hlasem Devin. „Kohopak to tu máme?“ Jeho kumpáni se kolem nás rozestoupili a utvořili kruh. „Slyšel jsem, že fotbalisti mají od těch ran míčem často problémy s pamětí, ale že je to takhle vážné, to jsem netušil,“ řekl klidně Colette. Devin se usmál a přistoupil blíže k němu. „Já zase slyšel, že podivíni a špti dostanou často nakládačku,“ odvětil a změřil si nás pohledem. „Podivín,“ ukázal na mě, „a šprt,“ pokynul hlavou ke Colettovi. „Nech nás projít,“ požádal ho Colette. „Nebo co, slečno Eriksenová?“ zeptal se drze Arnold, Devinova pravá ruka, jak tvrdili oni, nebo jeho poskok, jak jsme tvrdili my. „Flákneš mu jednu?“ Colette se beze změny v obličeji pohnul z místa, ale Devin ho strčil zpátky. „Pusť nás, Devine,“ řekl rázněji. Já jsem mezitím všechno pozoroval. Jeden z důvodů, proč mi říkají podivín, je, že většinu věcí neřeknu nahlas, ale pouze si je myslím. Pak najednou něco řeknu bez kontextu a lidé jako Devin nebo Arnold si to kvůli svým malým mozečkům nedají do souvislostí. V ten moment jejich spor vyvrcholil.

Devin patřil k lidem, jež rádi mlátí lidi. Bez jakéhokoliv důvodu. A to by se chystal právě udělat, kdyby kolem nás neprošla Nicol Reinhartová. „Nico, tebe bych tu nečekal!“ řekl Devin a ihned se spolu s ostatními přilepili na Nicol. Nicol to bylo viditelně nepříjemné, a tak zalezla do prvního obchodu, který uviděla, a dál klopile oči k zemi. To byl další z Devinových koníčků, obtěžování a zesměšňování nevinných holek. Rozhodli se vrátit se k nám a dokončit, co začali, ale když se otočili, nás už neviděli. Možná jsme byli podivín a šprt, ale ne pitomci. Využili jsme nevinné oběti Nicol Reinhartové a zapadli do Burgrárny. Sedli jsme si na bar a strávili tam příjemné chvíle.

Když jsem se další den dostal do školy, něco bylo jinak. Všichni byli zamlklí a nečekaně skleslí. „Myslíš si, že můžu využít smrt Mel Hunterové, abych se uilil z přírodopisu? Promiňte, paní učitelko, ale nedovedu si představit, že do drahouška Mel právě řežou stejným nožem, jako já do té žáby,“ řekl Colette opřený o skříňku. Požádal jsem ho, aby mě uvedl do situace. Colette začal líčit nejhorší věc, která se zde udála za poslední roky. Jedna z mnoha nejhorších věcí. Mel Hunterová se zřítla ze skály. Její tělo našel dnes ornitologický klub. Poškrábané tělo od větví, rozdrčené kosti, zranění neslučitelná se životem. To vše stálo ve zprávě koronera, jíž otiskly místní noviny. Vše ukazovalo na sebevraždu, jen motiv scházel. Mel byla oblíbená, měla přijatelné známky, byla kapitánkou místního gymnastického týmu a chodila s Devinem Cooprem. Všichni místní lidé měli hned jasno: Mel Hunterová, dcera místní květinářky a vždy spořádaná mladá dívka se utrhla ze řetězu a spolu s Devinem přišla do jiného stavu. Takový skandál se u nás nestal od doby, co Caroline Wernerová skončila ve vězení za zabití manžela. Ovšem tam bylo jasně prokázáno jednání v sebeobraně. Všichni věděli, že ji její manžel mlátí, jen nikdo nic neudělal. Lidé otevřeli oči až v momentě, kdy se o její děti neměl kdo postarat. To se pak všichni mohli přetrhnout, aby zaplašili černé svědomí. Říkali si, jak je možné, že toho násilníka Wenera neohlídali a připravili dětičky o matku i otce. Jenže v případě Mel nemusel mít nikdo černé svědomí, jelikož těhotná nebyla. Možný motiv mohla být láska. Jenže právě v ten den se Devin Cooper ztratil z povrchu zemského. A nikdo o něm neslyšel celé dny, dokud poslední červencový den nenalezli jeho tělo.

Ale to hodně předbíháme. Vraťme se k momentu, kdy mi v hlavě vyvstala myšlenka na sólo kapra v podobě nalezení motivu k Melině sebevraždě. Naše školní noviny upadaly pomalu, ale jistě do věčného stavu nezájmu ze strany veřejnosti. Chtělo to Něco. A to Něco jsem dost možná právě objevil. Jako první jsem zašel za detektivem Willisem, jež dostal její smrt na starosti. Když jsem mu sdělil, že jsem její spolužák, ihned nasadil soucitný výraz a típnul cigaretu. „Je mi to moc líto,“ řekl. „Mně také,“ řekl jsem, jelikož se mi zdálo, že se to hodí. Ve skutečnosti mě zajímala jen tělesná schránka, jež až donedávna nosila jméno Mel Hunterová. Když jsem se o svém přání vidět ho zmínil, dostal jsem jasnou odpověď. „Mrzí mě to, chlapče, ale v žádném případě. Byla to sebevražda. Trpěla depresemi. Tečka. Sbohem.“ řekl a otočil se.

(Zdroj: <https://www.google.com/pixers.cz>)

Tak to bylo všechno. Takto skončí můj slavný článek? Podle detektiva Willise ano. Tečka. Sbohem. Přesto něco nesešlo. Mohla osoba trpící depresemi den před svou smrtí vyhrát gymnastickou soutěž? V žádném případě! O té soutěži jsem se dozvěděl ve sportovní rubrice našich novin. Pročítal jsem je vždy pečlivě, abych se ujistil, že ti flákači, co si říkají tiskaři, znovu neudělali kaňku na nejméně vhodném místě. Minulý rok zkazili v mém článku o lidské osobnosti a jejím vlivu na uspořádání skříně celkový melancholický dojem, kterého jsem se snažil dosáhnout, když ve větě ‚a uložil jsem je, kde byly‘ udělali kaňku u je a k. Dopadlo to tak, že mi tři týdny říkali ‚Introvertní debil, co si dává pantofle do spodního šuplíku‘. Kdo by řešil, že ‚debyly‘ nic neznamená, že?

Každopádně jsem se smířil s tím, že musím navštívit Melinu matku. Větší potupu jsem nezažil. Celou dobu brečela a já jsem musel vylézt oknem v koupelně, když mě konečně pustila z objetí. Asi nebyla nejlepší taktika říct, že jsme si byli blízcí a její smrt mě velice zasáhla. Přesto za to má oblíbená bunda, nyní zdobená soplý paní Hunterové, stála. Celý jejich dům byl zdoben rodinnými fotografiemi, které zachycovaly šťastné rodinné chvíle. Takto nevypadá rodný dům depresivní dívky, jež se v návalu smutku vrhla ze skály. To jsem taky napsal do svého nejnovějšího článku. A přesně v den, kdy tento článek vycházel, jsem se dozvěděl o Devinovi Cooperovi. Do školy přišla jeho matka doprovázená detektivem Willisem a vyzbrojena antidepresivy v kabelce. Měla temné kruhy pod očima, které ostře kontrastovaly s bílými šaty, které měla také na sobě, hubené nohy a vlasy, jež si

nestihla dobarvit, celé mastné. Ještě ten den jsme se s Colettem vsadili, že to ona bude další, kdo se vrhne ze skály. To jsme ale ještě netušili, proč jsou tady. O chvíli později nás zavolali do auly, kde předstoupil detektiv Willis. „Děkuji, že jste všichni tady. Jsem potěšen, že vám záleží na vzdělání i přes tragickou událost, která nás před týdnem potkala. Zároveň vás asi nepotěším. Devin Cooper, náš nejlepší střelec minulé sezony,“ detektiv si odkašlal a já bych přísahal, že jsem slyšel tlumené „Buldoci do toho!“, je od dnešního dne brán jako pohřešovaný. Naposledy byl viděn v bílém tričku, džínách a školní fotbalové bundě. Každý, kdo o něm má informace, nebo ho od minulého úterý potkal, nechť se prosím ohlásí u nás na stanici nebo v ředitelně. Děkuji...“ dokončil detektiv, když v tom mu skočila do řeči paní Cooperová, která se před něj vrhla k mikrofonu a bolestivě mu šlápla podpatkem na nohu. „Jsem Emily Cooperová. Můj syn Devin zde možná někde leží mrtvý! Někdo jste o něm přece slyšeli, ne?“ paní Cooperová vypadala, že začne buď zvracet, nebo hystericky brečet. Otočila se na detektiva a pokračovala. „Zeptejte se jeho přátel, Devin má spousty přátel a taky kamarádek té šílenkyně, co ji měl za přítelkyni a taky...“ paní Cooperová dál křičela jména všech studentů, které si pamatovala. Ředitel Terence se jí snažil vytrhnout mikrofon a zároveň ji odtáhnou z pódia. Když se mu to za asistence tělocvikáře a školníka povedlo, něco se změnilo. Mohlo se zdát, že mezi nás, obyčejné studenty střední školy, vrhne strach a davovou paranoiu. Bylo by to jednání velice lidské. Jenže místo toho se všichni začali chovat tak sladce, jak se k sobě předtím chovali odměřeně. Především mluvili o Devinovi a Mel jako o nejmilejších lidech na světě. I přesto že všichni přítomní měli důvod je nenávidět. Všichni včetně Marka Daniela, Jacoba Fleminga, Nicol Reinhartové, Coletta Eriksena, Elinor Blunchové a mě.

Můj nejnovější článek obsahující mé teorie o Devinovi a Mel se setkal, dle mého, s přehnanou kritikou. Ředitel mi dal dlouhou přednášku o délce dva tisíce slov. Ano, počítal jsme to. Týkala se především empatie a bolesti, jež zažívají Devinovi blízcí. Ale ani to mě nepřesvědčilo vzdát se svého následujícího článku. Rozhodl jsem se zatáhnout své milé spolužáky do svého maléru a zeptat se jich na jejich teorie o jedné mrtvé osobě a jedné pohřešované osobě, známých jako Mel Hunterová a Devin Cooper. Do mé zvědavé nálady vpadla jako první Nicol Reinhartová. „Nicol! Počkej,“ zavolal jsem na ni. Nicol překvapeně zvedla hlavu. Ale zastavila se a počkala, až ji dojdou.

„Ahoj,“ řekla. Já kývl hlavou a chvíli mlčel. Tedy navenek. Uvnitř jsem formuloval grafickou podobu svého článku. „Jaká si myslíš, že je pravděpodobnost, že Devin žije?“ zeptal jsem se jí. Nicol zbledla. „Jak se opovažuješ takhle o něm mluvit?“ utrhla se na mě. „Devin byl... Devin byl... Devin je! Ach bože, proč mě takhle mateš?“ řekla a odešla, jako vždycky se sklopenou hlavou a na hrudi přitisknutými učebnicemi. Na konci chodby se ještě otočila. „Aby bylo jasno, Devin je.. skvělý,“ řekla, ale na můj vkus poslední slova trochu moc zamumlala. Já byl spokojen, řekl jsem si, že vzhledem k množství minulého času nespolečá na to, že Devin Cooper je mezi živými.

(Zdroj: www.biteoficeland.com)

Chvíli jsem stál a pozoroval ostatní, když jsem spatřil Marka Daniela. Vedle něj jsem vypadal jako chlapeček. Mark měl pět bratrů a byl samý sval. Hrál s Devinem ve fotbalovém týmu a byl velice zdatný, alespoň dle hlasitosti, již mí spolužáci vydávali, když běhal po hřišti. Jediné, co mi tento obr sdělil, bylo tiché mumlání. Podle všeho říkal, že Devin Cooper je milý přítel. Ale mohlo to znamenat také šest různých dalších kombinací. V tu chvíli jsem si všiml Coletta, který mě pobaveně sledoval. „Co to tu vyvádíš?“ ptal se mě. „Sbírám materiál pro svůj článek,“ odvětil jsem mu a pokusil se zastavit další spolužačku. „Tak jo, zaprvé, ty si teď hraješ na detektiva? A za druhé, neděš ji!“ řekl mi Colette.

„Já si na nic nehraju! A už vůbec ne na detektiva! Tohle je seriózní novinařina!“ odsekl jsem dotčeně. Colette mi pobaveně odpověděl, že je marné snažit se pozvednout úroveň novin, které se jmenují Buldočí toaleták. Tuto poznámku jsem přešel bez povšimnutí.

Zašli jsme do třídy angličtiny a já jsem si všiml Elinor Blunchové. Colette si jí všiml taky a okamžitě zavrtěl hlavou. Elinor byla skvělá, chytrá, úžasná. Tedy dle Colettova líčení. Mně se zdála jako vhodný člověk, který mi přispěje do průzkumu. „Elinor, jak se daří?“ zeptal jsem se a přisedl si k ní na lavici, kde seděla a koukala do učebnice. „Dobře,“ odpověděla Elinor podezíravě a pomalu si odsedla o pár centimetrů dál. „A tobě?“ zeptala se zdvořile. Já jsem pokračoval ve své řeči a společenské povinnosti nechal daleko za sebou. „Co si myslíš, je možné, že Devin Cooper ještě žije? Nebo skočil také ze skály jako Mel Hunterová? Zamilované hrdličky spolu i po smrti!“ v hlavě se mi jasně zjevil poutavý nadpis článku. Elinor se na mě otočila. „Tak poslouchej, já chápu, že potřebuješ další názory do svého článku, vzhledem k tomu, jak často používáš sloveso *myslíš si* a jeho odrůdy, ale já ti nepomůžu. Nemám na to žádný názor, nenechám si vtlouct do hlavy ten tvůj a pokud nějaký budu mít, nechám si ho pro sebe. Nechci, aby mě ukamenovali spolužáci, kteří z nějakého důvodu o Devinovi vůbec nemluví nebo tvrdí jaký byl drahoušek. Ale nebyl! Byl odporný, a to nejen mně, ale všem! Možná zapůsobila síla svědomí, ale na to bych nespolehala,“ dokončila svůj proslov Elinor. „Drahá Elinor, právě jsi mi prozradila svůj názor, srdečně děkuji,“ usmál jsem se a odešel. „Ty jsi neuvěřitelný...“ zamumlal Colette a vstoupila učitelka. Beze slova rozdala papír se zadáním a čekala. Já jsem také čekal, až Colette dopíše a nechá mě nahlédnout do svých výsledků. Colette je mimochodem génius.

Jolanka z 9. A

(Zdroj obrázku: aeronet.cz)

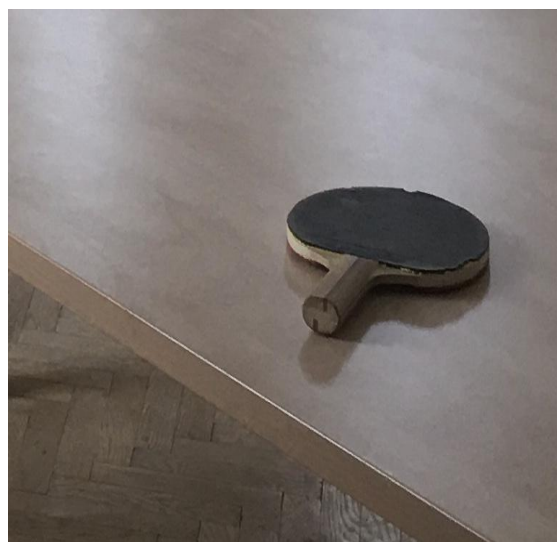
HÁDEJ KDE...?

Uhodni, kde se nachází tato věc, která se používá na pingpong.

Napovím ti: Je to ve třetím patře, kde můžeme najít i piano.

Napiš v jaké třídě/ místnosti se tahle páčka nachází.

Odpověď : _____

Mám tu další fotografii.

Kde se asi nachází tento obraz?

Je to v prvním patře blízko automatu. Vedle jaké třídy tento obrázek najdeme?

Odpověď: _____

Mia a Ondra ze 6. C

DOPORUČUJEME ...

Kudy "z pražský" nudy?

Občas míváme pocit, že už jsme všude byli a všechno jsme viděli. Opak je ale pravdou. Stále objevujeme nová místa a obdivujeme zajímavé kouty země. Paní učitelka Košťálová má v rukávu spoustu tipů na výlety, o které se s námi rozhodla podělit. Kam se vydáme tentokrát?

(Zdroj: databáze obrázků Cartoons)

Co třeba takhle do pekla?

V dávných dobách temného středověku začaly na mnoha vyhaslých sopkách Českého středohoří vyrůstat jako houby po dešti kamenné hrady, které strážily zemské stezky a obchodní cesty ze Saska a z Lužice na Prahu. Jednomu kopci se však jejich stavitelé vyhýbali velkým obloukem. Z jeho vrcholu stoupala v chladném období, ale hlavně pak v krutých mrazech hustá pára, což bylo pro mnohé znamením, že se v kopci nachází vstupní brána do pekla.

Záhada kouřícího kopce Boreč, z jehož puklin uniká vzduch teplejší až o 16 stupňů, než je okolní teplota, byla rozluštěna až na konci 19. století profesorem Janem Krejčím. Ten zjistil, že Boreč není vyhaslá sopka, ale dutá hora protkaná puklinovým labyrintem. V zimě svou spodní částí nasává kopec studený vzduch, který stoupá vzhůru, cestou se ohřívá a nahoře vyfukuje o teplotě 9-10 stupňů. Čím větší je zima, tím lépe můžete unikající páru z kopce pozorovat. Průduchům, z nichž pára uniká, se dnes říká ventaroly. V létě dochází k opačnému procesu a studený vzduch zde proudí směrem dolů.

Pokud se rozhodnete navštívit tento kopec v zimě, můžete si být jisti, že vás jeho útroby zcela jistě zahřejí. Kouřící horou vede naučná stezka. Začíná v obci Režný Újezd a postupně vás seznámí s nejatraktivnějšími místy kopce. Zvládne ji každý, měří pouhé tři kilometry!

Renata Košťálová

Četba z Levných knih

Knihkupectví Levné knihy vydává edici Povinná četba. Klasická literatura je adaptovaná pro mladšího čtenáře. V knížkách převažují pěkné ilustrace a textu není mnoho. Knížku můžete pořídit za 79,-

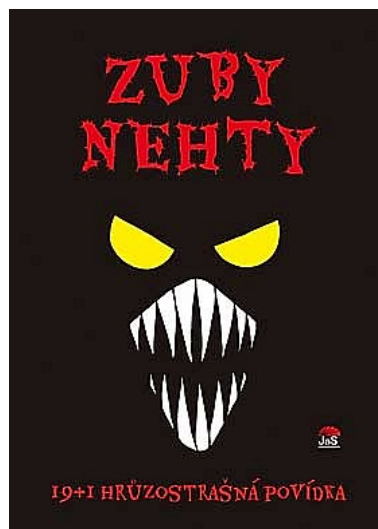
B. Horáková

Zuby Nehty

Pokud se rádi bojíte, tato knížka je přímo pro vás. Knížka Zuby nehty obsahuje několik hrůzostrašných příběhů, které vás nenechají v klidu. Po první povídce se budete bát vlézt si do vany nebo do koupelny už nikdy nevstoupíte..

Knížku si můžete půjčit ve školní knihovně.

B. Horáková

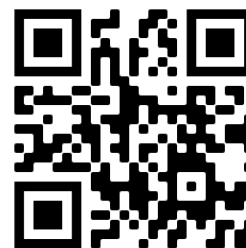
(Zdroj:databazeknih.cz)

Dobrý skutek

V období před vánočními svátky k sobě míváme všichni nějak blíž. Nejen v rámci rodin, ale celkově - lidsky. Snažíme se si vzájemně pomáhat a myslíme na lidi v nouzi. Nejlepší samozřejmě je, když toto děláme celý rok. Ale když se někdo zasaží alespoň ve svátečním čase, také se to počítá :-)

Počasí venku už je pořádně chladné. Dorazil první sníh. Teploty v noci již klesají pod nulu. Kdo toto pocituje na vlastní kůži? Přeci lidé bez domova. Dny i noci musí trávit venku, na ulici. V zimě to pro ně může být až smrtelně nebezpečné. Chtěli byste pomoci někomu, kdo potřebuje jen trochu tepla? Potřebujeme k tomu jen stokorunu!

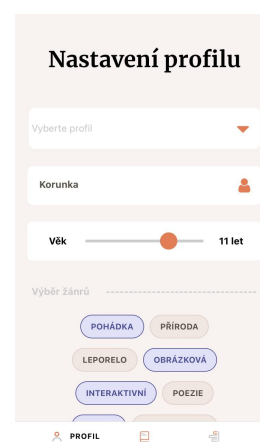
Armáda spásy za 100,- zařídí nocleh, polévku a možnost provést osobní hygienu pro jednoho člověka, který to potřebuje. Chtěli byste s rodiči podpořit tuto činnost? Podívejte se na jejich stránky - stačí vyfotit QR kód.

T. Richtrová

Aplikace Čtenářský metr

V aplikaci Čtenářský metr si nastavíš své parametry a vytvoří se ti seznam doporučených knížek. Přečtené knížky si můžeš označit a vzniká ti tak metr tvých přečtených knih. Aplikace má krásnou grafiku. Určitě stojí za vyzkoušení.

B. Horáková

Školní knihovna

Dochází Ti zásoby knížek a do Vánoc je ještě daleko? Navštiv naši školní knihovnu a vyber si z desítek skvělých knih. Můžeš narazit jak na knižní klasiku, tak na horké novinky od současných autorů. Pokud nejsi registrovaný čtenář, vyzvedni si přihlášku v kabinetu českého jazyka. Doraž v otevírací době a pokud nevíš co číst, paní učitelky ti rády pomohou s výběrem. Budeme se těšit na tvou návštěvu!

Otevírací doba:

Pondělí: velká přestávka

Středa: 11:50 – 12:10

Čtvrtek: velká přestávka

Pátek: 7:40 – 7:55 + velká přestávka

Poděkování

Na závěr prvního letošního čísla děkujeme celé redakci Korunovinek za povedené příspěvky a za příjemné pondělní schůzky, které jsme si vždy užili.

Poděkování patří také vedení školy a Spolku Korunka za finanční podporu. Jmenovitě především Lence Kýhosové, která pomáhá se svázáním každého výtisku.

Spolek Korunka se podílí na rozvoji naší knihovny, kterou zásobuje a pomáhá vymýšlet další možnosti a akce, jak nejen knihovnu vylepšovat. Jedním takovým krokem je adventní adopce knih. Budeme moc rádi, když do knihovny nějakou knihu přidáte. Můžete napsat věnování budoucím čtenářům. Rozhodně se přijďte do knihovny podívat. Více na: <http://www.korunka.org/zajmova-cinnost/skolni-knihovna/>

KNIHOVNA

druhý ročník adventní výzvy

ADOPTUJ KNIHU PRO ŠKOLNÍ KNIHOVNU!

- Chcete podpořit čtení na naší škole?
- Ze seznamu si vyberte knihu k adopci: <http://adoptujknihu.unas.cz/>
- Odškrtněte ji, zakupte a doneste na vrátnici ZŠ Korunovačnů s označením Adoptovaná kniha.
- Chcete-li, přiložte vzkaz budoucím čtenářům, případně i kontakt na Vás.
- Ujistěte se, že je Vaše dítě registrovaným čtenářem a může si knihy půjčovat domů: <https://www.korunka.org/zajmova-cinnost/skolni-knihovna/>

Kontakt: richtrova@korunka.org, horakova@korunka.org

Kontaktujte nás!

korunovinky@gmail.com

[Korunovinky](https://www.youtube.com/Korunovinky)

facebook.com/korunovinky

instagram.com/korunovinky

Toto číslo Korunovinek by nevyšlo bez finanční podpory

ZŠ KORUNOVAČNÍ

a

SPOLKU KORUNKA

Elektronickou verzi Korunovinek najdete na korunka.org